

РЕШЕНИЕ

№ 110

гр. Варна, 08.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Диана В. Джамбазова

Членове: Росица Сл. Станчева
Юлия Р. Бажлекова

при участието на секретаря Юлия П. Калчева
като разгледа докладваното от Диана В. Джамбазова Въззивно гражданско дело № 20233000500045 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по въззивни жалби, подадени от Софийски университет „Свети Климент Охридски“ и от процесуалния представител на Държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, чрез областния управител на област Варна срещу решение № 1216/14.10.2022 г. по гр.д.№ 3389/2020 г. на Окръжен съд – Варна.

С обжалваното решение е отхвърлен искът на Софийски университет „Свети Климент Охридски“, като процесуален субституент на държавата и с участието в процеса на държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, против И. Я. С., М. Я. Т., Я. Я. А. и И. Х. С. за признаване за установено в отношенията между страните, че ответниците не са собственици на описания в диспозитива недвижим имот и са присъдени разноските по делото. В двете въззивни жалби се съдържат оплаквания за неправилност на решението поради нарушение на закона, с молба за отмяна и за уважаване на предявения иск.

В подадени писмени отговори и в съдебно заседание, пълномощникът

на въззиваемите оспорва въззивните жалби и изразява становище за правилност на решението.

С определение № 87/10.02.2023 г. настоящата инстанция е конституирала като въззиваема Д. И. В., в качеството ѝ на наследник на починалата след постановяване на решението И. Я. С..

Въззивните жалби и отговорите са подадени в срок и от надлежни страни и са процесуално допустими. След като прецени доказателствата по делото – поотделно и в тяхната съвкупност, Варненският апелативен съд приема за установена следната фактическа обстановка:

Предявен е иск по чл.124 от ГПК от Софийски университет „Свети Климент Охридски“, ЕИК:000670680, гр. София, представляван от Ректора проф.д.н. Анастас Г., като процесуален субституент на Държавата, против И. Я. С., М. Я. Т., Р.Д.А., Я. Я. А. и И. Х. С., с цена на иска 424085,30 лева. В хода на производството починалата ответница Р.Д.А. е заместена от наследника ѝ по закон Я.Я.А.. С определение № 290/21.01.2021 год., съдът е конституирал като ищец, на основание чл.26 ал.4 от ГПК Държавата, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството.

Твърденията на ищеца са, че като учебно заведение му е предоставено право на управление върху недвижим имот - публична държавна собственост, целият с площ от 360930 кв.м., на основание чл.89, ал.2 от ЗВО, при описаните в исковата молба граници и административен адрес: гр.Варна, район Приморски, Ботаническа градина, местност Ботаническа градина; твърди, че от 1999 год. владее непрекъснато описания имот по АПДС № 2619 от 24.8.1999 год. и включения в неговите граници ПИ с идентификатор 10135.2565.101 по КKKP на Варна, от името на държавата, за своя сметка въз основа на чл.14, ал.3 от ЗДС и чл.12, ал.1 от ППЗДС. Тъй като ответниците неоснователно претендират, че са собственици на ПИ 10135.2565.101 по наследство от Я.Я.А. и Я.Я.А. и възстановяване на правото на собственост по чл.17, ал.1 от ЗСПЗЗ и чл.18ж е чл.18з, ал.1 от ППЗСПЗЗ , извършено с решение № 791 от 27.4.2001 год. на ПК, Констативен нотариален акт № 8 от 6.7.2001 год., том IV, рег. 6390, дело № 468/2001 г. на нотариус Александър Ганчев, район на действие РС – Варна, а ответникът И. С. - въз основа на договор за покупка на 1/20 идеална част от правото на собственост, моли съда

да признае за установено в отношенията между страните, че те не са собственици на: ПИ с идентификатор 10135.2565.101 по КККР на гр. Варна, одобрени със заповед № РД-18- 92/14.10.2008 г. на Изпълнителния директор на АГКК, последно изменение със заповед № КД-14-03- 2101/16.8.2011 г. на Началника на СГКК – Варна и да отмени на основание чл.537, ал.2 от ГПК нотариален акт № 8/6.07.2001 г., том.IV, рег.6390, дело 468/2001 г. на нотариус Александър Ганчев, район на действие РС-Варна. Претендира присъждане на разноските по делото.

Държавата, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройството поддържа иска.

Оспорвайки иска, ответниците твърдят недопустимост, тъй като ищецът няма право на иск и правен интерес от предявяването му, а ответниците не са надлежна страна в процеса. При условията на евентуалност, твърдят, че искът е неоснователен и недоказан - оспорват твърденията, че ищецът притежава право на управление върху недвижим имот- публична държавна собственост на основание чл.89, ал. 2 ЗВО с площ от 360 930 кв.м.; оспорват твърденията, че имотът с идентификатор 10135.2565.101 с площ 18864 кв.м. е публична държавна собственост и се владее непрекъснато от ищеца от 1999 год. въз основа на АДПС № 2619/24.08.1999 год. и че е 5.226 % от площта на целия имот по АДПС N 2619/24.08.1999 год. от 360930 кв.м. Твърденията са, че процесният имот не е включен в АДПС № 2619/24.08.1999 год., не попада в границите на цитираните 360930 кв.м. и не е публична държавна собственост. Ответниците оспорват твърденията, че Решение № 791/27.04.2001 г. на ПК - Варна за възстановяване правото им на собственост е незаконосъобразно, и сочат, че Актът за държавна собственост няма правопораждащо действие. Молят за отхвърляне на предявения иск като неоснователен. В условията на евентуалност е въведено възражение, че ответниците са придобили имота по давност, тъй като го владеят над 10 години. Претендират разноски, съобразно приложен списък.

Като доказателство по делото е приложен Акт за публична държавна собственост № 2619/24.08.1999 год. на недвижим имот - земя с площ от 360930 кв.м., ведно с описаните в акта сгради: оранжерии, разливна, битова сграда и склад. Приложен е и Акт за държавна собственост № 1000/21.03.1991 год. съгласно Разпореждане на МС № 69/29.12.1979 год. и

Заповед за отреждане от 08.02.1991 год.на земя отредена за „Ботаническа градина“ к-с Дружба с площ 709.8 декара или 709 800 кв.м

Със Заявление с вх.№ 40632/26.02.1992 год. на ПК гр.Варна ответникът Я.Я.А., в качеството му на наследник на Я.Я.А. е поискал възстановяване на собствеността върху земеделски земи в землището на с.Виница, общ.Варна между които е спорният имот - лозе 16 дка – местн."Патланджанлъка". С Решение № 426/18.07.1997 год. на ПК гр. Варна е възстановено право на собственост на наследниците на Я.Я.А. върху лозе от 5717 кв.м., а за разликата от 10283 кв.м. е постановен отказ поради изпълнени строителни мероприятия в „Ботаническа градина".

С последващо Решение № 791/27.04.2001 год. по заявление № 40632/26.02.1992 год. на ПК - Варна, е възстановена собствеността на наследниците на Я.Я.А. в съществуващи /възстановими/ стари реални граници върху недвижими имоти, вкл. върху лозе от 18,783 декара, находящ се строителните граници на кв.Виница, в местността „Патланджанлъка“ при граници и съседи: от КП на „Ботаническа градина“ имотът представлява пл.№ 136,137,138 и 139, при граници: изток път, запад – имот № 145, север – имот пл. № 135 съгласно представената скица АБ-1-94Я/1/18.042001 год.от Община Варна, заявен с пореден номер 1 от заявлението и установен с Декларация по чл.12 ал.3 от ЗСПЗЗ. За имота е съставен Нотариален акт за собственост, възстановена по ЗСПЗЗ № 8, том.IV, рег. № 6390, дело № 468/06.07.2001 год. на Нотариус Александър Ганчев с рег. № 194 на НК и район на действие РС-Варна, вписан Вх. Рег. № 8385/06.07.2001 год. акт. № 25, том. XXIV, дело № 5458/2001 год. на СП-Варна.

По делото са приети заключения на първоначална и повторна СТЕ. Заключение на първоначалната СТЕ установява, че са били налице техническите предпоставки за възстановяване на процесния имот в съществуващи или възстановими стари реални граници по ЗСПЗЗ. Според вещото лице, възстановеният имот с идентификатор 10135.2565.101 не попада в имот с идентификатор 10135.2565.100, по действащата към настоящия момент кадастрална карта и включващ територията на Ботаническата градина. Заключение на повторната СТЕ установява, че към датата на постановяване на Решение №791/27.04.2001 год. на ПК, в имота е била налична една сграда, построена през 1982г. - масивна сграда оранжерия

състояща се от два корпуса. Според вещото лице, за ПИ с идентификатор 10135.2565.101, към датата на съставяне на АПДС № 2619/24.08.99 год., реституционната процедура по възстановяване на собствеността на наследниците на Я.Я.А. все още не е била приключена и имотът е бил включен в площадката, отредена за „Ботаническа градина“ с идентификатор 10135.2565.100 с площ 352.028 дка.

Пред настоящата инстанция са приети заключения на СТЕ и лесовъдна експертизи. СТЕ установява, че са били налице технически предпоставки за възстановяване на процесния имот в съществуващи или възстановими стари реални граници.

Заключението на назначената съдебно-лесовъдска експертиза установява наличието седем броя отделни участъци според характера на дървесната растителност. По-голямата част от спорния ПИ 10135.2565.101 е гора с много висока степен на склопеност на възраст около 50-57 години. Съобразно заключението, в частите от спорния имот, които не са гора - разсадника участък № 1 – разсадник и участък № 2 – оранжерия, има единично стоящи дървета и туфи, а дървесните видове са на възраст от 6 до 25-30 години, за акацията - не по-малко от 35 години.

Предявеният иск е с правно основание чл.124 от ГПК - отрицателен установителен иск, с който ищеца отрича правото на собственост на ответниците, придобито по реституция по реда на ЗСПЗЗ. Искът е допустим, тъй като е наличен правен интерес от предявяването му. Съобразно практиката на ВКС на РБ, правен интерес е налице когато: ищецът притежава самостоятелно право, което се оспорва; позовава се на фактическо състояние или има възможност да придобие права, ако отрече правата на ответника. Искът е допустим и предвид възможността организациите, вкл. висши учебни заведения, на които са предоставени за стопанисване и управление държавни имоти, да предявяват иски за собственост. СУ „Св.Климент Охридски“, в качеството му на висше училище, на което процесният имот е предоставен за стопанисване и управление от държавата, има интерес като неин процесуален субституент по смисъла на чл.26, ал.2 ГПК, да предяви от свое име пред съд иск за защита на правото на собственост на държавата.

При предявен отрицателен установителен иск, ответниците носят тежестта да докажат основанията, от които произтича оспорваното от ищеца право на собственост. Твърденията са за придобиване правото на собственост върху ПИ 10135.2565.101 чрез земеделски реституция с Решение №

791/27.04.2001 год. по заявление № 40632/26.02.1992 год. на ПК-Варна; евентуално чрез придобивна давност по силата на добросъвестно, евентуално - недобросъвестно владение в твърдения период съгласно направените уточнения в съдебно заседание пред настоящата инстанция – от издаване на решението на ПК през 2001 г., до настоящия момент.

Във връзка с твърденията за придобиване на правото на собственост въз основа на земеделска реституция с Решение № 791/27.04.2001 год. по заявление № 40632/26.02.1992 год. на ПК-Варна, на основание чл.14 ал.1 т.3 от ЗСПЗЗ, съдът дължи произнасяне по реда на косвения съдебен контрол по направеното от ищеца възражение за нищожност на цитираното решение на ПК-Варна.

Твърденията са за нищожност, тъй като правото на собственост е заявено с декларация по чл.12, ал.3 от ЗСПЗЗ, а при липса на писмени доказателства законът не допуска възстановяване на собствеността в реални граници, поради което решението е недопустимо. Законът не е приел законови ограничения за установяване на право на собственост чрез декларация. Поради тази причина е въведен метода по чл.12 ал.3 от ЗСПЗЗ за деклариране на собственост при липса на документи за собственост. Допустими са всякакви писмени доказателства, включително и записи в емлячните регистри и доказване с представяне на нотариално заверена декларация по реда на чл.12 ал.3 от ГПК. Заявяване за възстановяване на правото на собственост върху земеделски земи е допустимо по отношение на притежаваните от наследодателя на заявителите имоти преди тяхната колективизация, поради което решението на ПК-Варна не е нищожно на соченото основание.

Като основание за нищожност ищецът сочи издаване на решението от некомпетентен орган, който съобразно §4к, ал.7 от ПЗР на ЗСПЗЗ е кметът на общината. Това становище не се споделя от настоящия състав, тъй като § 4 - 4л от ПЗР на ЗСПЗЗ, касае придобиване на собственост от ползватели на имоти, а в случая се касае за имот, с възстановено право на собственост във възстановими и съществуващи реални граници с Решение на ПК.

Възражението за нищожност на Решение № 791/27.4.2001 г. на ПК - Варна поради изчерпана компетентност е основателно. Предходното решение № 426/18.7.1997 г. на ПК - Варна е постановено по чл.14, ал.1, т.1 от ЗСПЗЗ. Изменение на решението по реда на чл.14, ал.7 от ЗСПЗЗ в редакцията,

действаща към датата на постановяването му - ДВ, бр.106/2000 г. е допустимо само при наличие на нови обстоятелства, нови писмени доказателства - до 1 година от откриване на новите обстоятелства или писмени доказателства, но не по-късно от 2 години от влизане в сила на плана за земеразделяне или от постановяване на решението на общинската служба по земеделие и гори, който срок е изтекъл на 18.7.1999 г.

Изложеното е основание да се направи извод за нищожност на решение № 791/27.4.2001 г. на ПК – Варна, той като не са осъществени обстоятелствата от хипотезата на чл.14, ал.7 от ЗСПЗЗ. Дори и тези предпоставки да са били налице, настоящата инстанция приема, че решение № 791/27.4.2001 г. на ПК - Варна е незаконосъобразно, тъй като към датата на постановяването му цялата площ от 18,783 дка на възстановения имот, нанесен в КKKP на гр.Варна с идентификатор 10135.2526.101, е държавна публична собственост, което е пречка за възстановяване на правото на собственост върху него по реда на ЗСПЗЗ. Не само изключителната държавна собственост, но и публичната собственост на държавата е пречка за възстановяване на собствеността по ЗСПЗЗ, което е постоянната практика на ВКС на РБ: решение № 168/30.3.2011 г. по гр.дело № 392/2010 г. на I г.о.; решение № 160/17.7.2013 г. по гр.дело № 921/2012 г. на II г.о., решение № 184/3.8.2012 г. по гр.дело № 1319/2010 г. на I г.о.; решение № 54/27.2.2014 г. по гр.дело № 7489/2013 г. на I г.о.; решение № 203/19.12.2013 г. по гр.д. № 1758/2013 г.; решение № 168/30.03.2011 г. по гр.д. № 392/2010 г. на I г.о.; решение № 881/ 22.12.2010 г. по гр.д. № 1202/2009 г. на I г.о.; решение № 391/21.07.2011 г. по гр. д.№ 881/2009 г. на II г.о., решение № 22/21.02.2012 г. по гр.д.№ 693/2011 г. на II г. о.

От заключението на в.л.Д.П. по СТЕ е видно, че спореният ПИ е включен в площадката на „Ботаническа градина по АДПС № 2619/24.8.1999 г., а приложените писмени доказателства установяват, че цялата площ от 18,783 дка на имота, възстановен с решение № 791/27.4.2001 г. на ПК - Варна, нанесен в КKKP на гр.Варна с идентификатор 10135.2526.101, е държавна публична собственост.

От съдържащите се в преписката по издаването на АДПС № 2619/24.8.1999 г. и АДС № 1000 от 21.3.1991 г. се установява, че от отредените с ПМС № 69/29.12.1979 г. за Ботаническа градина 709,8 дка обработваеми и необработваеми земи, 692 дка са били държавна собственост, а 17,8 дка собственост на лични стопани, които са одържавени, а на бившите им собственици е платено дължимото обезщетение - акт № 3/3.4.1981 г. и АДС № 1000/21.3.1991 г., неоспорени от ответниците.

Следователно, дори решение № 791/27.4.2001 г. на ПК - Варна да е валидно, то преди влизането му в сила възстановените с него 18,783 дка земи са станали държавна собственост като част от площта на Ботаническата

градина – Варна и са предоставени за управление на СУ „Св. Кл. Охридски“ на 1.7.1998 г. До този момент отредения за Ботаническа градина терен е управляван съвместно от СУ „Св. Кл. Охридски“ и ГНС – Варна, видно от договор от 1.11.1977 г. и съвместно с Общинския народен съвет - Варна по договор от 26.7.1983 г. Чл.89,ал.2 от ЗВС обявява всички държавни имоти, предоставени от държавата на висшите училища, за държавна публична собственост. Следователно, целият държавен имот, актуван с АДПС № 2619/24.8.1999 г., част от който е и спорният ПИ 10135.2565.101, към 27.4.2001 г. е публична собственост на държавата, което е пречка за възстановяване на правото на собственост на наследниците на Я.Я.А. върху имота. Атакуваното решение № 791/27.4.2001 г. на ПК - Варна няма вещноправни последици по отношение на наследниците на Я.Я., които не са придобили правото на собственост върху спорния ПИ 10135.2565.101.

Безспорно се установява от доказателствата по делото, че в ПИ 10135.2565.101, е осъществен комплекс от мероприятия, които представляват Ботаническа градина чрез: отреждането на терена за Ботаническа градина с Разпореждане на Бюрото на МС № 69/29.12.1979 г., протокол-опис от 3.4.1981 г., акт № 3/3.4 1981 г., заповед № 432/23.3.1981 г., протокол № 1/26.7.1983 г., АДС № 1000/21.3.1991 г., протокол № 13/22.3.1991 г., договор между ГНС - Варна и СУ „Кл. Охридски“ за изграждането и използването на Ботаническа градина – Варна и изграждане на 9 сгради и съоръжения през 1982 г., описани в т.3 и т.13 на АДПС № 2619/24.8.1999 г.

Приложени са доказателства за отглежданите в Ботаническата градина растителни видове - Списък на едроразмерните екзотични видове и на видовете, от които са създадени колекции; експертиза със заключение, че е проведено мероприятието по създаването на ботаническа градина (дендрариум) в гр. Варна, което се използва според предназначението му.

Следователно, изграждането и функционирането на Ботаническа градина върху площ от 360,93 дка, включваща изцяло спорния ПИ 10135.2565.101, представлява по смисъла на чл.106, ал.1 от ЗСПЗЗ мероприятие за задоволяване на нужди на държавата, непозволяващо възстановяване на собствеността върху спорния имот. В този смисъл са: решение № 1992/21.2.2022 г. по гр.дело № 317/2001 г. на IV г.о.; решение № 1113/14 11.2008 г. по гр.дело № 3789/2007 г. на III г.о., решение № 139/27.6.2011 г. по гр.дело № 1291/2010 г. на II г.о., решение № 57/4.6.2012 г. по гр.дело № 692/2011 г. на I г.о., решение № 322/24.7.2012 г. по гр.дело № 238/2010 г. на I г.о., решение № 102/10.6.2015 г. по гр.дело № 386/2015 г.

Следователно, ответниците не са доказали при условията на пълно и главно доказване твърдяното придобиване на право на собственост върху спорния имот по силата на земеделска реституция.

По твърденията на ответниците за придобиване на право на собственост върху спорния ПИ 10135.2565.101 чрез придобивна давност, считано от 27.04.2001 г., уточнено в с.з. на 10.05.2023 г. пред настоящата инстанция.

По делото са събрани гласни доказателства – показанията на свид.Н.Н. и Т.Н. – близки роднини на ответниците, които следва да се преценяват

предвид тяхната заинтересуваност от изхода на делото в полза на ответниците.

Показанията на свидетеля Н.Н. са общи и не притежават конкретика относно площта и разположението на имота. Посещавал е имота, когато е бил десетгодишен - през 1975-1976 г. Предвид факта, че по това време Ботаническата градина не е била създадена, не би могла да е съсед на спорния имот от дясно. Недостоверни са показанията му и относно факта, че в имота е имало зеленчукова градина, лозе и овощна градина - заключението на в.л.Д.П. и на в.л. З. Д. се установяват, че към 1975-76 г. по-голямата част от спорния имот е била гора.

Свидетелят Т.Н. преразказва чутото от баба му, а показанията му също са много общи и противоречащи на доказателствата по делото.

Показанията на тези свидетели са в противоречие с действията на ответниците и техните праводатели, които през 2002 г. и 2003 г. са изпратили до СУ „Св. Кл. Охридски“ нотариални покани за предаване на владението върху спорния имот и за заплащане на обезщетение. Свидетелят А. С., който е работил като служител на СУ „Св. Кл. Охридски“ в Ботаническата градина от май 1993 г. до октомври 1995 г. като организатор по парковото поддържане установява, че през това време тя се е използвала и за производство на едногодишни и многогодишни цветя, при постъпването му на работа оградата е била построена и не е местена.

Свидетелят К.К. познава терена на Ботаническата градина от 1983 г., от 1990 г. е работил като служител в ботаническите градини на СУ „Св. Кл. Охридски“, а от 1996 г. до момента е техен директор. Той описва точно границите на Ботаническата градина - Варна, предназначението и дейността ѝ, заявява че оградата не е местена откакто е създадена, описва опитите на ответниците да завладеят спорния имот.

С влязли в сила решения от 3.5.2004 г. по гр.дело № 321/2004 г. и решение № 360/18.2.2021 г. по гр.дело № 3216/2020 г. Варненският окръжен съд е отменил извършени в полза на ответниците въводи във владение в спорния имот, от което следва, че както към 2004 г., така и към 2020 г., те не са владели спорния имот.

В периода до 1.6.1996 г., владението върху който и да е държавен имот, вкл. и върху площта от 18,783 дка на спорния ПИ 10135.2565.101, няма значение за придобиването му давност поради изричната забрана на чл.86 от ЗС. След тази дата чл.7, ал.1 от ЗДС забранява придобиването по давност на имоти - публична държавна собственост. Спорният ПИ 10135.2565.101 е държавна публична собственост въз основа на чл.89, ал.2 от ЗВС най-късно от 4.7.2000 г. – датата на влизане в сила на тази разпоредба, поради което от 1.6.1996 г. до 4.7.2000 г. не е изтекъл дори краткия 5-годишен срок на придобивната давност, а в този период ответниците не са го владели и следователно, не са придобили по давност спорния ПИ 10135.2565.101.

При този изход на спора, съдът не следва да се произнася по евентуалното възражение на СУ „Св. Климент Охридски“ за придобиване на

правото на собственост по силата изтекла придобивна давност - ако се приеме, че с решение № 791/27.4.2001 г. на ПК - Варна е било възстановено правото на собственост върху спорния поземлен имот на наследниците на Я.Я.А., впоследствие са изгубили правото си на собственост, тъй като държавата е придобила спорния имот въз основа на явно, непрекъснато и необезпокоявано владение чрез СУ „Св. Кл. Охридски“ в периода от 27.4.2001 г. до настоящия момент.

Предявеният от СУ „Св. Кл.Охридски" отрицателен установителен иск за собственост следва да бъде уважен, което е основание за отмяна на констативния нотариален акт № 8/6.7.2001 г. по дело 468/2001 г. на нотариус Александър Ганчев, район на действие РС - Варна. При този изход на спора, в полза на въззивника следва да бъдат присъдени разноските за двете инстанции в общ размер на 28474.02 лв. съобразно приложените списъци за разноски.

По изложените съображения, Варненският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1216/14.10.2022 г. по гр.д.№ 3389/2020 г. на Окръжен съд –Варна и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Софийския университет „Свети Климент Охридски“, ЕИК 000670680, гр.София, бул.,„Цар Освободител“ № 15, че Д. И. В. от гр.Варна, ул.“Каймакчалан“ № 5, в качеството ѝ на наследник на починалата в хода на процеса И. Я. С., М. Я. Т., ЕГН ***** от гр.Варна, ул.,„Св.Димитър Солунски“ № 31; Я. Я. А., ЕГН ***** от гр. Варна, ул.,„Св.Димитър Солунски“ № 9 и И. Х. С., ЕГН ***** от гр.София, ул.,„Дамян Дамянов“ № 14, НЕ СА СОБСТВЕНИЦИ на поземлен имот с идентификатор 10135.2565.101 по КККР на гр. Варна, одобрени със заповед № РД-18-92/14.10.2008 г. на Изпълнителния директор на АГКК, последно изменение със заповед № КД-14-03-2101/16.08.2011 г. на Началника на СГКК – Варна, с адрес на ПИ: гр. Варна, район Приморски, Ботаническа градина, местност Ботаническа градина с площ 18865 кв.метра; трайно предназначение на територията: урбанизирана; начин на трайно ползване: ниско застрояване; съсед: ПИ с идентификатори 10135.2565.100, 10135.2565.12, 10135.2565.115, 10135.2565.14 и 10135.2565.17 и на основание чл.537,ал. 2 от ГПК ОТМЕНЯ нотариален акт № 8/6.7.2001 г., том IV, рег. 6390, дело 468/2001 г. на нотариус Александър Ганчев, район на действие РС - Варна.

ОСЪЖДА Д. И. В. от гр. Варна, ул.“Каймакчалан“ № 5, в качеството ѝ на наследник на починалата в хода на процеса И. Я. С., М. Я. Т., ЕГН ***** от гр. Варна, ул.,„Св.Димитър Солунски“ № 31, Я. Я. А., ЕГН ***** от гр. Варна, ул.,„Св.Димитър Солунски“ № 9 и И. Х. С., ЕГН ***** от гр.София, ул.,„Дамян Дамянов“ № 14, ДА ЗАПЛАТЯТ на Софийския университет „Свети Климент Охридски“, ЕИК 000670680 сумата от 28474.02 лева – разноски за водене на делото пред двете инстанции.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС на РБ в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____